

Zuzana Pospíšilová
Ilustrace Eva Rémišová

Hravá autoškola

Zuzana Pospíšilová
Ilustrace Eva Rémišová

Hravá autoškola

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

Hravá autoškola

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4908. publikaci

Ilustrace Eva Rémišová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Eva Rémišová

ISBN 978-80-247-4258-8

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8176-1 (ve formátu pdf)
ISBN 978-80-247-8177-8 (ve formátu e-pub)

Obsah

Prázdniny u dědečka	7
Účastníci silničního provozu	9
Dopravní prostředky	11
Přechod pro chodce	15
Semafor	21
Kolo	25
Zásady pro cyklisty	29
Dopravní značky vodorovné a svislé	35
Křižovatka	37
Značky upravující přednost v jízdě	41
Výstražné značky	47
Zákazové značky a příkazové značky	55
Informativní značky	61
Prázdniny končí	65
Pár úkolů na konec	67

Prázdniny u dědečka

Kuba byl o prázdninách u dědečka, protože maminka i táta museli chodit do práce.

„Na co si dnes budeme hrát, dědečku?“ zeptal se Kubík, když spolu seděli u snídaně.

„Já nevím, Kubíčku. Máš snad nějaký nápad?“

„Právě že nemám. Nic mě nenapadá,“ odpověděl smutně Jakub.

„A čím bys chtěl být, až budeš velký?“ vyzvídal dědeček. Doufal, že by mu to mohlo vnuknout nápad na nějakou zábavu.

„Chtěl bych být kosmonautem!“

„Kosmonautem?“ podivil se dědeček. „No, proč ne. Ale než budeš jednou řídit kosmickou raketu, měl by ses naučit řídit auto, a předtím kolo.“

„Ale já už přece umím jezdit na kole,“ kasal se Kuba. Po prázdninách půjde do první třídy a na kole jezdí snad nejlíp z celé školky.

„Já vím, že umíš jezdit na kole, ale nevím, jestli ho umíš dobře řídit. A taky nevím, jestli se vyznáš v dopravních předpisech,“ vysvětlil trpělivě dědeček.

Kubík znejistěl: „A co jsou to ty dopravní předpisy?“

Dědeček se usmál. Bylo mu jasné, že mají postaráno o zábavu na několik dní. „Můžeme si zajít na procházku městem a přitom si povíme něco o dopravních předpisech, chceš?“

Dědeček na Kubu mrkl a on mu to s úsměvem oplatil.

Hned po snídani vyrazili do města.

„Tady je ale šrumec,“ zhodnotil situaci malý Kubík, když stáli na přechodu a čekali, až budou moci přejít.

„Ano, je tady totiž mnoho účastníků silničního provozu. Musíme být opatrní,“ řekl dědeček. Celou dobu držel Kubu za ruku.

„A co je to ten silniční provoz? A kdo jsou ti účastníci?“ vypytał se Kubík.

Účastníci silničního provozu

„Účastníci silničního provozu jsou všichni, kdo se mohou pohybovat na silnici,“ řekl dědeček.

„Takže auta?“ chtěl vědět Kuba.

„Nejen řidiči aut, ale také chodci jsou účastníky silničního provozu. Aby nedošlo k nějakému neštěstí, musí se všichni chovat podle pravidel.“

„A kdo ta pravidla vymyslel?“

„To nevím, ale platí úplně pro všechny. Každý by je měl znát,“ řekl dědeček.

Na semaforu blikla zelená, a tak oba přešli na druhou stranu.

„Takže každý, kdo je na silnici, musí znát a dodržovat pravidla?“ zeptal se pro jistotu ještě jednou.

„Ano,“ přikývl dědeček.

„Úplně každý?“ dožadoval se jasné odpovědi Kuba.

„Přesně tak!“

„I zvířata?“ vyzvídal vnouček s potutelným úsměvem.

„Kdyby jelo po silnici koňské spřežení, tak se musí taky chovat podle pravidel.“

„A co třeba kočka?“ dodal vítězoslavně Kuba.

Dědeček se začal nahlas smát. „Ty jsi truhlík! Copak myslíš, že kočka má rozum? Kůň sám o sobě taky nemůže na silnici.“

Proto má jezdce nebo vozku, který ho ovládá. Už jsi viděl, že by někdo jel na kočce?“

- Prohlédni si obrázky a vyber ty, na kterých jsou účastníci silničního provozu.

Dopravní prostředky

„Kočka není dopravní prostředek,“ řekl se smíchem dědeček.

„A co je dopravní prostředek?“ zajímal se vnouček.

„Zkus hádat. Ty to určitě víš!“ nabádal ho dědeček.

„Třeba auto.“

„Správně. A dál?“

„Letadlo,“ vykřikl Kuba.

„To taky,“ přikývl dědeček. Ale vezměme to hezky popořadě.

„Dopravní prostředky mají za úkol dopravit nás z místa na místo. Můžeme je rozdělit podle toho, kde se pohybují. Na zemi, ve vzduchu nebo ve vodě.“

Dědeček začal vyjmenovávat dopravní prostředky a trochu si přitom i zarýmoval:

„Auto, vlak a autobus,
tramvaj nebo trolejbus,
koloběžka, tříkolka,
parník, vlak či ponorka,
malá loďka pro pádlo,
vrtulník či letadlo.“

- Pomoz Kubovi určit, které dopravní prostředky se pohybují po zemi na kolech či na kolejkách, ve vzduchu či po vodě!

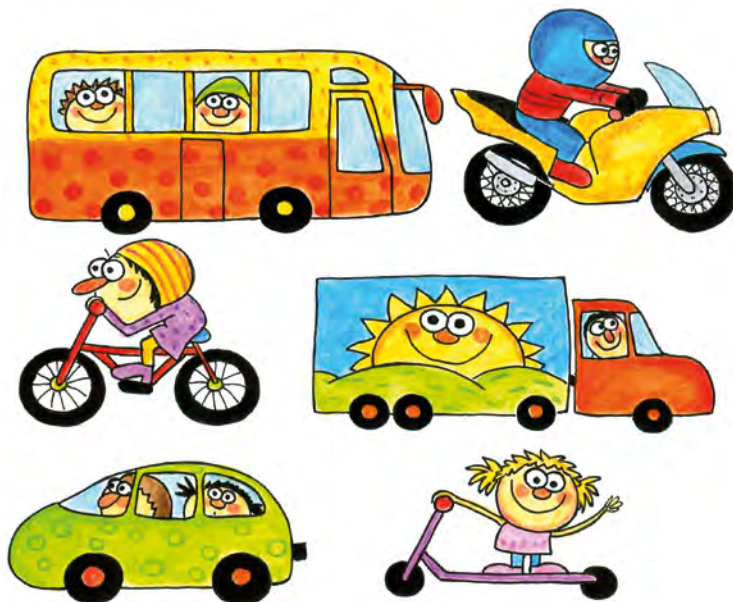
„Dopravní prostředky, které jezdí po silnici, můžeme rozdělit na jednostopá a dvoustopá vozidla,“ pokračoval dále dědeček. „Když jede kolo rovně, zanechá za sebou jen jednu stopu, protože zadní kolo jede ve stejné stopě jako přední kolo. I když má kola dvě, je to jednostopé vozidlo. Kdežto auto za sebou zanechá stopy dvě. I když má čtyři kola, je to dvoustopé vozidlo.“

„A co třeba náklad'ák nebo kamion? Ty mají těch kol mnohem víc!“ přemýšlel Jakub.

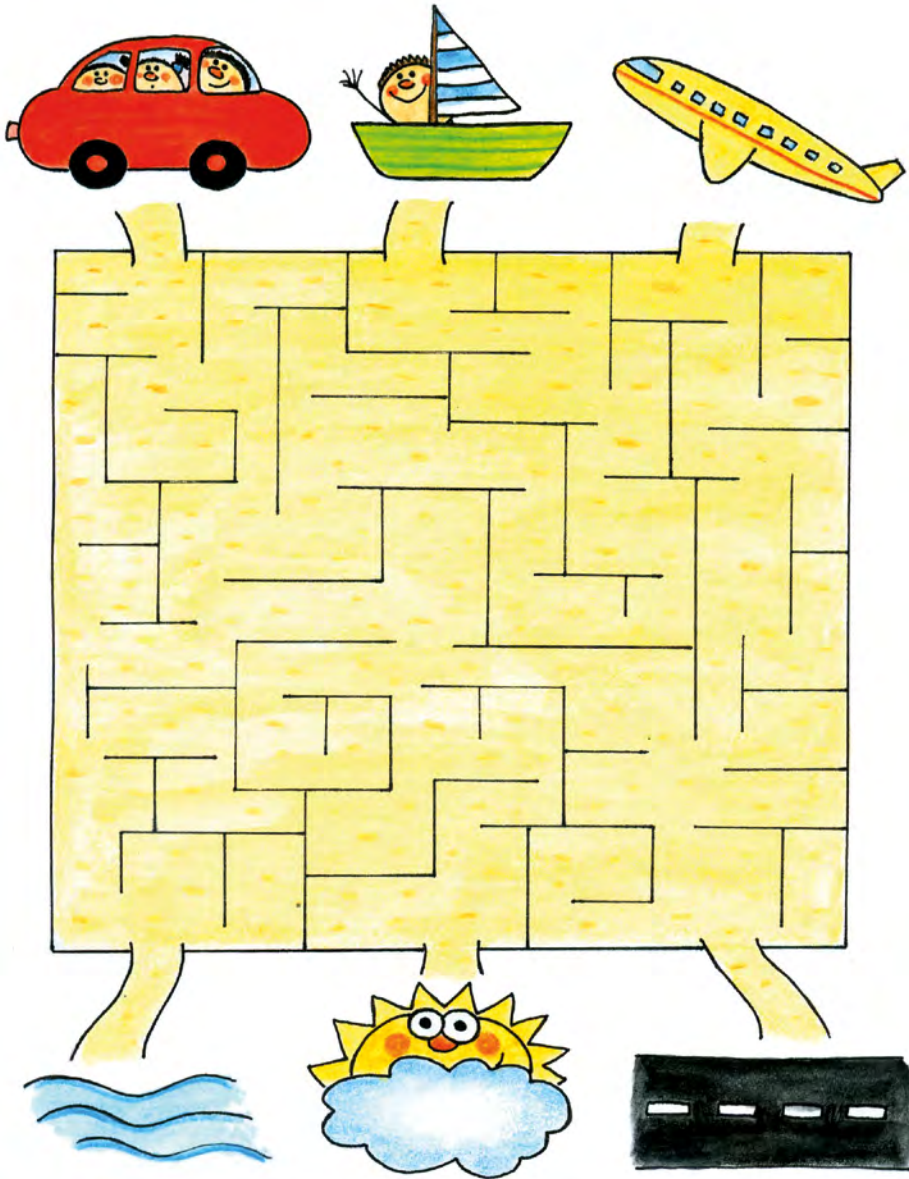
„Co myslíš?“ ponoukl děda Kubíka k samostatnému přemýšlení. „Kolik stop za sebou zanechá náklad'ák na silnici?“

„Dvě?“

„Správně,“ pochválil ho dědeček a pro úplnost dodal: „Je to tedy dvoustopé vozidlo.“

- Najdi jednostopá a dvoustopá vozidla.

- Najdi správnou cestu tak, aby se loď dostala k moři, letadlo do vzduchu a auto na silnici.

Přechod pro chodce

„Teď musíme přejít na druhou stranu,“ upozornil Kubu po chvíli dědeček.

„Tak jdeme,“ souhlasil klučina a chtěl se vrhnout do silnice. Dědeček ho naštěstí včas zastavil.

„Přes cestu nemůžeme chodit jen tak! I pro chodce platí určitá pravidla!“ durdil se dědeček.

„Já vím,“ začervenal se Kuba, „musíme přejít až na přechodu.“

„Přesně tak! Měli bychom silnici přejít v místě, kde je na zemi přechod pro chodce označen bílými pruhy. Pokud poblíž žádný přechod není, můžeme přejít silnici i na jiném místě, ale musíme být velmi opatrní. A víš vůbec, jak se máš správně rozhlédnout?“

„Vím. Na obě strany!“ odpověděl Kuba.

„To je sice pravda, ale důležité je i pořadí. Nejprve se podíváš vlevo, protože odtamtud přijíždějí auta. Pak se podíváš vpravo, ať máš jistotu, že ani z druhého směru tě nic nezajede. Pak se znova podíváš vlevo, jestli mezitím nepřijelo další auto zleva. Když je všechno v pořádku, můžeš jít.“

„A když není?“ zajímal se Kubík.

„Tak musíš zůstat stát a znovu se rozhlížet nalevo i napravo. Do vozovky můžeš vkročit jen tehdy, když nevidíš žádné auto, jinak by tě mohlo přejet. I když ti připadá, že je ve velké dálce, nezapomeň, že jede mnohem rychleji, než ty chodíš, takže se přiblíží rychle. I s tím musíš počítat.“

Kubík se horlivě rozhlížel na obě strany. Chtěl sám vystihnout okamžik, kdy budou s dědečkem moci přejít přes přechod.

„Teď!“ zavelel vnouček a oba společně přešli.

„Při chůzi přes přechod se nesmíme loudat, ale ani utíkat,“ doplnil ještě dědeček.

„A proč ne? Když přeběhnu, tak budu na druhé straně rychleji, ne?“

„Ale při běhu se ti snadněji může stát, že upadneš a zůstaneš ležet na silnici. Než se ti podaří vstát, tak tě může přejet auto. Přes přechod se neutíká, ale chodí se rychle.“

„Teď jsme na přechodu sami, ale když je tam hodně lidí a někteří přecházejí na jednu stranu a jiní na druhou, tak se musí srazit, ne?“ vrtalo hlavou Jakubovi.

„I to se může stát,“ zamyslel se dědeček. „Ale abychom tomu předešli, máme pravidlo, že jak po chodníku, tak i přes přechod se chodí vpravo.“